

„Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

Jézus, amikor meghallotta, hogy Lázár beteg, két napig még helyben maradt, és csak utána mondta: „Menjünk ismét Júdeába!” „Mester – felelték a tanítványai –, most akartak megkövetni a zsidók, és te ismét odamégy?”

Valljuk be, Jézusnak az egyik ismertetőjegye, hogy érthetetlen. Vagy legalábbis nehezen érthető. Nehezen érthető, amit mond, és nehezen érthető, amit cselekszik. Nem mindig, de gyakran. Miért tétlenkedik még két napig, ahelyett, hogy rögtön elindulna Lázárt meggyógyítani? Miért kockáztatja az életét azzal, hogy Júdeába megy, amikor a napokban ott akarták megkövetni?

A tanítványok csak kapkodják a fejüket, nem találnak magyarázatokat. Esetleg az is felmerül bennük, hogy a mesterük nem normális? Háát! Ha a normálison azt értjük, hogy szabályszerű, átlagos, megfelel a társadalmi elvárásoknak, mentes a rendellenességektől, akkor Jézus ezeket a kereteket messze túllépi. Életének hosszú, első szakaszában, amikor ácsként dolgozott, nem feszegette a kereteket, élte az átlagos mesterember életét. Alig tudunk valamit erről az időszakról. Amikor viszont elkezdett tanítani, sorra mondott és tett olyanokat, ami teljesen szokatlan volt, nem felelt meg a kor szokásainak, vallási előírásainak. Rendkívüli hatással volt a tanítványokra, és annyira megszerették, megbíztak benne, hogy Tamás kimondja: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

Az elkötelezett ember egyik alapelve: „Olyasmiért érdemes élni, amiért akár meghalni is érdemes.” *Előtted van olyan érték, életcél, amiért akár meghalni is érdemes?* Nagy szavak ezek, nagy gondolatok, amelyeket a rejtekben kell megbeszélni a Jóistennel.

Tamás eldöntötte magában, hogy Jézusért és az ő tanításáért akár meghalni is érdemes. Ő annyira bízik Jézusban, hogy akár a halálba is hajlandó követni. Számára Jézus volt a biztos pont. *Te kiben, kikben bízol? Megtaláltad már a biztos pontokat az életedben?*

Tamás is emberből volt, ezért hullámozott a lelkesedése, elszántsága. A Getszemáni-kertben ő is elmenekült, mint a többi tanítvány, viszont a későbbi évek folyamán vállalta a vértanúhalált.

A szentek életében ritka a nyílegyenes életút, inkább a hullámozás a gyakori. Lehet, ma nem tudom kimondani: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”, de ha jól ápolom a kapcsolatot a Názáretivel, előbb-utóbb megszületik bennem az elhatározás, hogy vállalom az elhaló és termést hozó búzaszem sorsát.

Balogh Laci, Debrecen